

MICHAEL
CONNELLY

PRÍPAD S ČIERNOU
SKRINKOU

PRÍPAD
S ČIERNOU
SKRINKOU

Michael Connelly

PRÍPAD
S ČIERNOU
SKRINKOU

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2012 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2013
Translation © Patrick Frank 2013

ISBN 978-80-556-0860-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Všetkým čitateľom, ktorí dvadsať rokov
udržali Harryho Boscha pri živote.
Úprimná vďaka.*

*Aj tým, ktorí mi v ten deň v roku 1992
umožnili prejsť cez dav.
Srdečná vďaka aj vám.*

SNEHULIENKA

1992

Do tretej noci narástol počet mŕtvych natoľko, že mnohých detektívov stiahli z frontovej línie boja proti nepokojom a nasadili do núdzových služieb na juhu mesta. Detektív Harry Bosch a jeho partner Jerry Edgar z hollywoodskej divízie dostali príkaz nastúpiť do „mobilnej hliadky B“. Okrem nich v nej boli dvaja pochôdzkari s brokovnicami, ktorí ich mali chrániť pri práci. Táto štvorčlenná skupina sa vozila v označenom policajnom aute z jedného miesta činu na druhé, nikde sa však dlho nedržala. Ani zďaleka to nebol správny spôsob, ako vyšetrovať vraždu, no za daných okolností to bolo najlepšie, na čo sa v meste, ktoré sa rýchlo prepadalo do chaosu, zmoгли.

Juh Los Angeles sa zmenil na vojnovú zónu. Všade zúrili požiare. Rabovači sa presúvali od jedného obchodu k druhému a posledné zvyšky ľudskej slušnosti a dôstojnosti sa rozplynuli v dyme, čo visel nad mestom. Miestne gangy vyliezli z úkrytov a prevzali vládu nad temnotou. Niektoré dokonca vyhlásili prímerie s nepriateľskými susedmi, len aby mohli vytvoriť jednotný front proti polícii.

Už zomrelo vyše päťdesiat ľudí. Rabovačov strieľali majitelia obchodov, Národná garda aj iní rabovači, okrem nich tam však boli aj iní – vrahovia, čo sa rozhodli využiť zásterku chaosu a nepokojov na vyrovnanie starých účtov, ktoré nemali nič spoločné s frustráciami danej chvíle a emóciami davu v uliciach.

Pred dvoma dňami sa rasové, sociálne a ekonomické boľacky mesta vyvalili na povrch s intenzitou žeravej sopky. Proces so štvoricou policajtov, obvinených z použitia nepriemeranej sily na konci naháňačky s opitým černošským šóférom, vyústil do oslobodzujúceho rozsudku. Rozhodnu-

tie súdu na sedemdesiat kilometrov vzdialenom predmestí malo okamžitý dopad na juh Los Angeles. Na rohoch ulíc sa zhromažďovali skupinky ľudí, ktorí zlostne odsudzovali to, čo vnímali ako totálnu nespravodlivosť. Násilie na seba nenechalo dlho čakať. Večne bdelé médiá to s gustom sledovali zo vzduchu a vysielali zábery ľudského nešťastia do každej domácnosti, do celého sveta.

Políciu to zaskočilo. Policajný prezident bol v čase vynešenia rozsudku mimo Parkerovho centra, na akejsi politickej akcii. Ani ďalší členovia vyššieho velenia neboli na svojich postoch. Nik okamžite neprevzal iniciatívu, a čo bolo ešte horšie, nik nešiel hasiť situáciu už v zárodku. Polícia sa stiahla ako na rozkaz a po televíznych obrazkách celého mesta sa ako préríjný požiar šírili zábery nekontrolovateľného násilia. Onedlho bolo mesto mimo kontroly a v plameňoch.

O dve noci neskôr vo vzduchu stále visel smrad horiacej gumy a zničených snov. Temnú oblohu ožarovali plamene tisícky požiarov. Za policajným autom sa v kuse ozýval zlostný krik a strelba, no štvorica mužov v 6-K-16 sa nezastavovala. Títo sa zastavovali iba pri vraždách.

Bol piatok prvého mája. „Zmena B“ predstavovala núdzové mobilizačné označenie pre ľudí nasadených od šiestej večer do šiestej ráno. Bosch a Edgar sedeli na zadných sedadlách, vpredu boli pochôdzkari Robleto a Delwyn. Robleto šoféroval a Delwyn sedel vedľa neho s brokovnicou v lone. Hlavaň jej trčala z otvoreného okna.

Mierili k mŕtvole, ktorá sa našla v uličke pri bulvári Crenshaw. Pohotovostné komunikačné centrum ich privolalo na základe hlásenia kalifornskej Národnej gardy, ktorú v rámci výnimočného stavu nasadili na obnovenie poriadku v meste. Ešte bolo iba pol jedenástej a už mali viac volaní, ako stíhali zvládnuť. Hliadka K-16 už v tejto zmene riešila jedného mŕtveho – rabovača, ktorého skosila strelba vo dverách lacného obchodu s topánkami. Strelcom bol jeho majiteľ. Tento zločin sa odohral v obchode, čo Boschovi s Edgaram umožnilo pracovať v relatívnom bezpečí. Na chodníku pred obchodom strážili Robleto a Delwyn s kompletným bojovým výstrojom a s brokovnicami v rukách. Detektívi mali dosť času na zozbieranie dôkazových materiálov, nákres miesta činu a na fotografovanie. Zapísali si výpoveď

obchodníka a pozreli záznam z bezpečnostnej kamery. Jasne na ňom bolo vidieť, ako rabovač rozbil sklené dvere bejzbalovou pálkou a vošiel dnu cez otvor so zvyškami skla. Hneď nato ho dvakrát strelil majiteľ obchodu schovaný za pultom pri pokladnici.

Keďže úrad koronera mal na krku oveľa viac úmrtí, ako mohol zvládnuť, mŕtvolu odviezli do nemocnice County-USC. Mala tam ostať, kým sa situácia neupokojí – ak sa teda niekedy upokojí – a koroner začne znova stíhať svoju prácu.

Strelca nezatkli. Rozhodnutie, či išlo o nutnú sebaobranu, alebo vraždu zo zálohy, muselo padnúť na prokuratúre.

Nebol to správny postup, no musel im stačiť. V chaose týchto dní bolo ich poslanie jednoduché: zozbierať dôkazové materiály, čo najlepšie a najrýchlejšie zdokumentovať miesto činu a dať odviezť mŕtvolu.

Rýchlo tam, rýchlo preč. A bezpečne. Na skutočné vyšetrowanie bude čas neskôr. Možno.

Na bulvári Crenshaw z času na čas míňali skupinky ľudí, zväčša mladých mužov, postávajúcích na rohu alebo pobeľhujúcich ako svorka vlkov. Na križovatke so Slauson Avenue sa im posmievala partia vo farbách gangu Crips. Zjavne sa jej páčilo, že policajné auto bez sirény a bez majáka sa snaží čím skôr vzdialiť. Hádzali po ňom fľaše a kamene, išlo však prirýchlo a ani jeden netrafil.

„My sa vrátíme, svine! Nemajte strach!“

Bol to Robleto a Harry musel predpokladať, že to myslí iba metaforicky. Jeho vyhrážky boli rovnako chabé ako reakcie policajného zboru na dianie po odvysielaní rozsudku v živom televíznom vstupe v stredu popoludní.

Robleto začal spomaľovať až vo chvíli, keď sa priblížili k zátarase z vozidiel a z vojakov Národnej gardy. Stratégia na tento deň bola ovládnuť dôležité križovatky na juhu mesta a postupovať od nich, až kým nedostanú pod kontrolu všetky problémové miesta. Jedna z kľúčových križovatiek – Crenshaw a Florence – bola ešte takmer dva kilometre ďaleko, no vozidlá a gardisti už ovládli niekoľko blokov okolo nej. Keď došli k zátarase na 62. ulici, Robleto spustil aj okno na svojej strane.

K autu pristúpil gardista so seržantskými pásikmi. Sklonil sa, aby videl posádku.

„Seržant Burstin, San Luis Obispo. Čo pre vás môžem urobiť, páni?“

„Oddelenie vražd.“ Robleto ukázal palcom na Boscha a Edgara za sebou.

Burstin sa vystrel a kývol podriadeným, aby im uvoľnili cestu.

„Okej,“ povedal. „Nájdete ju v uličke na východnej strane medzi šesťdesiatou šiestou a šesťdesiatou siedmou. Odbočte tam a moji chlapi vám ju ukážu. Zabezpečíme okolie a postrážime strechy. Máme nepotvrdené správy o ostreľovačoch v našej oblasti.“

Robleto zavrel okno a vyrázil.

„Moji chlapi,“ napodobnil Burstinov hlas. „Ten chumaj bude v reáli učiteľ alebo také niečo. Počul som, že títo povolanci ani nie sú z Los Angeles. Privliekli ich z celého štátu, iba z L. A nie. Tipujem, že by nenašiel Leimert Park ani s mapou v ruke.“

„Pred dvoma rokmi si ho nenašiel ani ty, kamoš,“ pripomenul mu Delwyn.

„Čo nepovieš? Lenže tento chlap o meste nevie absolútne nič a tvári sa, akoby tomu velil. Posratý víkendový vojačik! Vravím len toľko, že ich tu nepotrebujeme. Akurát pri nich hlúpo vyzeráme. Akoby sme to nevedeli zvládnuť sami a museli zavolať profíkov z posratého San Luis Obispa, kurva!“

Edgar si na zadnom sedadle odkašlal.

„Mám pre teba novinku,“ povedal. „Nevedeli sme to zvládnuť sami a hlúpejšie ako v stredu večer už ani vyzeráť nemôžeme. Videl si tie svinstvá v telke? Jedno, čo si nemohol vidieť, bol niekto z našich, kto by tam robil poriadky. Takže teraz to nemaj za zlé učiteľom z Obispa. Je to na nás, chápeš?“

„Ako povieš,“ zavrčal Robleto.

„Na aute máme napísané *Pomáhať a chrániť*,“ pokračoval Edgar. „Ani jedno, ani druhé sa nám veľmi nepodarilo.“

Bosch mlčal. Niežeby s partnerom nesúhlasil. Polícia sa strápnila tým, ako chabo zareagovala na výbuch násilia, teraz však myslel na niečo iné. Zaskočilo ho, že seržant hovorí o zavraždenej žene. Predtým nik nespomínal pohlavie obete a pokiaľ vedel, medzi zavraždenými zatiaľ ani žiad-

na žena nebola. Neznamenalalo to, že sa žiadne nezapojili do násilia, ktoré otriasalo mestom – rabovanie a podpaľačstvo patrili medzi činnosti, v ktorých za mužmi nijako výrazne nezaostávali. Minulú noc ho zaradili do poriadkových síl na bulvári Hollywood, kde videl rabovanie slávneho obchodu s bielizňou Frederick's. Polovicu rabujúceho davu tvorili ženy.

Seržantova správa ho však aj tak zaskočila. Takže do tohto chaosu sa zaplietla nejaká žena, a preto prišla o život.

Robleto prešiel cez uvoľnenú zátarasu a vyrazil na juh. O štyri križovatky ďalej im baterkou mával muž vo vojenskej uniforme. Ukazoval svetlom na priestor medzi dvoma obchodmi na východnej strane ulice.

Okrem vojakov stojacich v dvadsaťmetrových rozstupoch tam nebolo živej duše. Panovala tam tma a pochmúrne ticho. Obchody na oboch stranách boli temné. Niektoré zničili rabovači a podpaľáči, iné ostali ako zázrakom nedotknuté. Ďalšie mali zasa zadebnené dvere aj výklady a nasprejovaný oznam, že ich vlastní černosi, ako úbohý pokus o ochranu pred zúrivým davom.

Ulička, na ktorú vojak ukazoval, sa ťahala medzi vyrabovaným obchodom s pneumatikami Dream Rims a vypáleným bazárom so špecializáciou na domáce spotrebiče. Vyhorenú budovu mestskí inšpektori obohnali páskou a označili za neobývateľnú. Zrejme padla za obeť hneď prvej vlne nepokojov. Nachádzala sa iba nejakých dvadsať ulíc od miesta, na ktorom sa začali – križovatky Florence a Normandie Avenue, kde vyťahovali ľudí z áut a mlátili ich priamo pred kamerami televíznych helikoptér.

Gardista s baterkou vykročil pred autom a viedol 6-K-16 do uličky. Po desiatich metroch zastal a zdvihol zaťatú päšť, akoby boli na prieskumnej misii za nepriateľskou líniou. Bol čas vystúpiť. Edgar plesol Boscha po chrbte.

„Nezabudni, Harry, že si máš držať odstup. Stále pekné dva metre odo mňa.“

Bol to vtip na odľahčenie situácie. Zo štvorice v aute bol Harry jediný beloch. Predstavoval jednoznačne najľákavejší terč pre ostreľovača a vlastne aj pre každého iného.

„Jasné,“ prikývol.

Edgar ho buchol do pleca.

„A nezabudni na prilbu.“

Bosch siahol pod sedadlo a zdvihol bielu helmu s chráničom tváre, ktorú nafasoval pri nástupe do zmeny. Podľa rozkazov ju mali mať v službe neprestajne na hlave. Bol presvedčený, že lesklý biely plast z nich robí terče väčšmi ako čokoľvek iné.

Museli počkať, kým vystúpia Roberto a Delwyn, lebo zadné dvere hliadkového auta sa dali otvoriť iba zvonka. Až potom vyšiel do noci aj Harry. Zdráhavo si nasadil helmu, no remienok si pod bradou nezapol. Mal chuť na cigaretu, ale tlačil ich čas a v škatuľke vo vrecku košele mu už aj tak ostala iba jedna. Musel si ju šetriť: netušil, kedy sa dostane k ďalším.

Obzrel sa okolo seba. Telo nevidel. Ulička bola zaprataná starým aj novým odpadom. Pri stene vyhoreného bazára stáli nepredajné staré spotrebiče, všade na zemi bola špina a pri požiari sa zosypala časť strechy.

„Kde je?“ spýtal sa.

„Tam,“ odvetil gardista. „Pri stene.“

Jediným zdrojom svetla tam boli reflektory policajného auta a gardistova baterka. Spotrebiče a ďalší odpad vrhali tiene na steny aj na zem. Harry zapol vlastnú baterku a nasmeroval jej lúč tam, kam mu ukázal gardista. Stena bazára bola počmáraná gangsterskými nápismi. Mená, RIP, vyhrážky – bola to nástenka miestnej odnože Crips s názvom Rolling 60s.

Urobil tri kroky od gardistu a vtom ju uvidel. Pod stenou ležala na boku drobná žena. Predtým ju zacláňala zhrdzavená práčka.

Kým pristúpil bližšie, prešiel svetlom po zemi pred sebou. Ulička bola pôvodne dláždená, teraz však jej povrch tvoril popraskaný betón, štrk a prach. Nikde žiadne šlapaje ani stopy po krvi. Oprel si koniec ťažkej šesťčlánkovej baterky o plece a prešiel lúčom po obeti. Z dlhoročných skúseností s mŕtvolami odhadoval, že je mŕtva prinajmenšom dvanásť, možno aj dvadsaťštyri hodín. Kolená mala pokrčené, čo mohla spôsobiť posmrtná strnulosť alebo fakt, že v čase smrti kľáčala na zemi. Odhalená pleť na ramenách a na krku mala popolavú farbu. Na miestach, kde sa pod ňou zrazila krv, bola tmavšia. Dlane mala takmer celkom

čierne a vo vzduchu bolo cítiť pach začínajúceho sa rozkladu.

Tvár jej z veľkej časti nebolo vidieť pre dlhé blond vlasy. Celé presiakli krvou z rany na zadnej časti hlavy a vytvorili hrubú vlnu zakrývajúcu jej črty. Bosch prešiel líčom baterky na stenu nad telom a uvidel tam rozprášenú krv prezrádzajúcu, že vražda sa odohrala priamo tu. Nešlo iba o miesto, kam niekto pohodil mŕtvolu.

Vybral z vrečka pero a natiahol sa k mŕtvej, aby jej ním odhrnul vlasy z tváre. Okolo pravej očnénice mala popálenú kožu od výstrelu, ktorý jej roztrhal oko. Strelili jej doň z bezprostrednej vzdialenosti. Vrátil pero do vrečka a naklonil sa ešte väčšmi, svietiac baterkou na zem pod hlavou. Jasne bolo vidieť výstupnú ranu, veľkú a otrhanú. Smrť musela nastať okamžite.

„Kristepane, ona je biela?“

Bol to Edgar. Stál za Harrym a pozrel sa mu ponad plece ako bejzbalový rozhodca pri lapačovi.

„Už to tak vyzerá,“ odvetil Bosch.

Presunul svetlo na trup obete.

„Čo tu, kurva, robilo biele dievča?“

Harry neodpovedal. Všimol si niečo pod pravou pazuchou. Odložil baterku, aby si mohol natiahnuť rukavice.

„Zasviet jej na hrud,“ prikázal Edgarovi.

S rukavicami na rukách sa opäť naklonil k telu. Obet ležala na ľavom boku s pravou rukou prekříženou cez hrud a zakrývajúcou čosi, čo mala pôvodne zavesené na krku. Opatrne to vytiahol.

Bola to krikľavo oranžová priepustka losangeleskej polície. Videl ich už stovky. Obsahovala oficiálnu fotografiu ženy s blond vlasmi, jej meno a názov zamestnávateľa.

Anneke Jaspersenová
Berlingske Tidende

„Je to zahraničná novinárka,“ povedal. „Anneke Jaspersenová.“

„Odkiaľ?“ vyzvedal Edgar.

„Neviem. Možno z Nemecka. Píše sa tu Berlin... Berlin a čosi. Neviem to vysloviť.“

„Prečo by sem posielali niekoho až z Nemecka? To sa musia pchať do cudzích vecí?“

„Neviem, či je naozaj z Nemecka. Ťažko povedať.“

Prestal počúvať Edgarove reči a uprel pozornosť na fotografiu z priepustky. Tá žena vyzerala príťažlivo ešte aj na strohej oficiálnej snímke. Neusmievala sa na nej, bola bez mejkapu, vlasy mala začesané za uši a pleť takú bledú, že vyzerala takmer priesvitná. V očiach mala vzdialený pohľad. Harry ho dobre poznal. Podobní mávali policajti a vojaci, ktorí videli príliš veľa príliš skoro.

Pozrel sa na rub priepustky. Vyzerala pravá. Vedel, že priepustky sa každoročne obnovujú. Novinári potrebovali nálepku na príslušný rok, aby ich pustili cez kontrolné body pri miestach činu. Na tejto priepustke bola nálepka na rok 1992. Znamenalo to, že ju obeť dostala niekedy počas uplynulých 120 dní, no podľa toho, ako nepoužito vyzerala, to asi bolo iba nedávno.

Vrátil sa k prehliadke tela. Obeť mala modré džínsy a pod vestou bielu košeľu. Vesta bola posiatá veľkými vydutými vreckami. Harrymu to prezradilo, že zrejme išlo o fotografku, no na tele ani pri ňom nenašiel žiadny fotoaparát. Ukradli ich. Možno boli aj motívom vraždy. Väčšina profesionálnych fotografov so sebou nosí hneď niekoľko kvalitných fotoaparátov a ďalšie vybavenie.

Siahol pod vestu a otvoril jedno z náprsných vreciek. Normálne by to prenechal koronerovmu vyšetrovateľovi, pretože telo spadalo pod jeho právomoci, no netušil, či sa na miesto niekto od koronera vôbec dostaví, a nemal v úmysle vyčkávať tam.

Vo vrecku boli štyri čierne obaly s filmami. Nevedel, či sú exponované, alebo nepoužité. Opäť vrecko zavrel. Zacítil pritom čosi tvrdé pod košeľou. Vedel, že posmrtná strnulosť nastupuje aj mizne v priebehu jedného dňa, takže telo ostane mäkké a pohyblivé. Odhrnul vestu a poklopil po hrudi hánkami. Naozaj to bol tvrdý povrch a jeho zvuk potvrdil Boschov odhad. Obeť mala nepriestrelnú vestu.

„Pozri sa, Harry! Parádny zoznam zásahov,“ ozval sa Edgar.

Zdvihol zrak od obete. Edgar svietil na stenu nad ňou. Priamo nad telom bol zoznam s nadpisom 187 a s menami gangstrov, čo zahynuli v pouličných bojoch. Ken Dog,

G-Dog, OG Nasty, Neckbone a tak podobne. Miesto činu sa nachádzalo na území Rolling 60s. Bola to odnož obrovského gangu Crips. Neprestajne bojovala so susednými 7-Treys, takisto z gangu Crips.

Laická verejnosť si zväčša myslela, že vojny gangov, čo nivočia juh Los Angeles, sa týkajú výhradne boja medzi Crips a Bloods o vládu nad ulicami. Skutočnosť bola taká, že niektoré z najhorších bojov prebiehali medzi podskupinami toho istého gangu. Práve tie najviac plnili mestské márnice. Rolling 60s a 7-Treys boli typickou ukážkou. Obe tieto podskupiny Crips prikazovali členom strieľať nepriateľa bez výstrahy zakaždým, keď na nejakého nadabia. Skóre si potom zaznamenávali na stenách vo svojom území. Zoznam RIP obsahoval mená padlých spolubojovníkov a nadpis 187 označoval nepriateľov, ktorých sa v tejto nekonečnej vojne podarilo zlikvidovať.

„Zdá sa, že tu máme Snehulienku a sedem Trey Cripsov,“ dodal Edgar.

Bosch znechutene pokrútil hlavou. Mesto sa rozpadalo na kusy, priamo pred sebou videl výsledok v podobe ženy, ktorú niekto postavil k stene a popravil... a jeho partner to nedokázal brať vážne.

Jerry to musel vyčítať z reči jeho tela.

„Bol to len vtip, Harry,“ ospravedlňoval sa Jerry rýchlo. „Veď sa trocha uvoľni! Štipka šibeničného humoru nám neublíži.“

„Okej,“ odvetil Bosch. „Ja sa uvoľním a ty zatiaľ skoč k vysielateľke. Povedz im, čo tu máme. Nezabudni zdôrazniť, že ide o zahraničnú novinárku, a spýtaj sa, či nám nedajú kompletnú skupinu. Ak nie, tak aspoň fotografa s osvetlením. Povedz, že potrebujeme čas a pomoc.“

„Prečo? Lebo je biela?“

Harry chvíľu čakal, kým mu na to odvetil. Niečo také Edgar nemal vôbec vypustiť z úst. Zrejme sa mu snažil vrátiť to, ako zlostne reagoval na poznámku o Snehulienke.

„Nie. Nie preto, lebo je biela,“ odvetil napokon vyrovnané. „Preto, lebo sem neprišla rabovať, nepatrí do gangu a novinári sa po tom vrhnú ako diví, len čo sa dozvedia, že padol niekto z ich radov. Jasný? Stačí ti takéto vysvetlenie?“

„Stačí.“

„Dobre.“

Edgar odišiel do auta s vysielaczkou a Bosch sa znova obrátil k miestu činu. Na úvod stanovil jeho hranice. Gardistov presunul ďalej do uličky, aby z oboch strán vytvorili asi sedemmetrovú zónu okolo obete. Tretiu a štvrtú stranu tvorili steny bazára a obchodu s pneumatikami.

Kým to robil, všimol si, že ulička prechádza medzi obývanými domami. Začínali sa hneď za radom obchodov na bulvári a každý z nich mal dvor ohraničený niečim iným. Boli tam betónové múry, drevené ploty aj ohrady z oceľového pletiva.

Harry vedel, že v ideálnom svete by prehľadal všetky dvory a zaklopal na každé dvere, to však muselo počkať na neskôr – ak na to vôbec niekedy príde. Momentálne sa musel sústrediť na miesto činu. Musel by mať mimoriadne šťastie, keby dostal príležitosť pátrať aj na okolí.

Všimol si, že Robleto a Delwyn zaujali pozíciu pri ústí uličky. Stáli s brokovnicami tesne pri sebe a o čomsi sa rozprávali. Najskôr si asi vymieňali ponosy. Keď Harry ešte bojoval vo Vietname, hovorilo sa tomu Dvaja za cenu jedného – pre ostreľovača.

V uličke stráži okraje miesta činu osem gardistov. Bosch si všimol, že na opačnom konci sa začínajú zhromažďovať ľudia. Kývol na gardistu, ktorý ich tam priviedol.

„Ako sa voláte?“

„Drummond, ale všetci mi hovoria Drummer.“

„Dobre, Drummer. Ja som detektív Bosch. Povedzte mi, kto ju našiel.“

„Tú mŕtvu? Dowler. Odskočil si sem na malú a našiel ju. Vravel, že ju skôr cítil, ako videl. Pozná ten pach.“

„Kde je teraz?“

„Myslím, že stráži južnú barikádu.“

„Potrebujem s ním hovoriť. Môžete ho sem zavolať?“

„Áno, pane.“

Drummond vykročil naspäť k ústiu uličky.

„Počkajte, Drummer. Ešte som neskončil.“

Opäť sa obrátil k Harrymu.

„Kedy vás nasadili do tejto lokality?“

„Sme tu odvčera od osemnásť nula nula, pane.“

„Takže odvtedy máte pod kontrolou túto oblasť? Túto uličku?“

„Nie celkom, pane. Včera večer sme začali na križovatke Crenshaw a Florence. Postupujeme na východ po Florence a na juh po Crenshaw. Robíme to pekne, ulicu po ulici.“

„Kedy ste sa dostali k tejto uličke?“

„Presne vám to nepoviem, ale predpokladám, že dnes za úsvitu už mohla byť naša.“

„A čo rabovanie a podpaľačstvo? To sa tu už v tom čase skončilo?“

„Áno, pane. Pokiaľ viem, dialo sa to najmä prvú noc.“

„Okej, Drummer. Už len jednu vec. Potrebujeme viac svetla. Mohli by ste priviezť jeden z tých vašich nákladníkov s kopou reflektorov nad kabínou?“

„Volajú sa Humvee, pane.“

„Áno. Tak mi jeden privezte z tamtoho konca uličky. Prejdite okolo tých ľudí a namierte svetlá rovno na miesto činu. Rozumiete mi?“

„Celkom jasne, pane.“

Harry ukazoval na koniec uličky oproti služobnému autu. „Fajn. Chcem tu vytvoriť krížové osvetlenie. Nič lepšie asi nezoženieme.“

„Áno, pane.“

Zase vykročil k ústiu uličky.

„Mimochodom, Drummer!“

Drummond sa opäť zvrhol a vrátil k nemu.

„Áno, pane?“

Teraz už Bosch iba šepkal.

„Všetci vaši chlapi pozerajú na mňa. Nemali by byť obrátení opačným smerom a sledovať okolie?“

Drummond odstúpil, vystrel ruku a pokrútil ňou nad hlavou.

„Hej! Obráťte sa! Sledujte okolie! Máme tu prácu! Dávajte pozor!“

Potom ukázal na rastúci dav zvedavcov na konci uličky.

„A vytlačte tých ľudí!“

Gardisti ho poslúchli, takže mohol odísť z uličky a privolať Dowlera aj vozidlo s reflektormi.

Harrymu zabzučal na opasku operátor. Pozrel sa na displej. Svietilo na ňom číslo veliteľského stanovišťa, čo zna-

menalo, že ich s Edgarom čaká ďalšia mŕtvola. Ešte ani poriadne nezačali a už ich mali stiahnuť z prípadu. To nechcel. Zaczakol si operátor naspäť na opasok.

Prešiel k prvému plotu, ktorý sa začínal pri zadnom rohu bazára. Bol drevený a siahal privysoko na to, aby sa cezeň mohol pozrieť. Všimol si však, že je čerstvo natretý. Neboli na ňom čmáranice ako vo zvyšku uličky. Naznačovalo to, že majiteľ domu za plotom sa o svoje okolie stará prinajmenšom tak, že zamalúva grafity miestneho gangu. Možno si aj sám strážil dom a mohol niečo vidieť alebo počuť.

Vrátil sa na okraj miesta činu a čupol si ako boxer, čo vo svojom rohu čaká na ďalšie kolo. Prešiel lúčom baterky po popraskanom betóne a po špine na zemi. Z takéhoto ostrého uhla sa svetlo odrážalo od myriady rôznych povrchov a poskytovalo mu jedinečný pohľad na okolie mŕtvoly. Oedlho sa v ňom čosi zalesklo. Prešiel tam a zistil, že na zemi leží mosadzná nábojnica.

Spustil sa na všetky štyri, aby si ju mohol prezrieť bez toho, že by sa jej dotkol. Zblízka videl, že ide o náboj kalibru 9 mm so známou značkou firmy Remington na plochej strane. Na zápalke ostal jasne odtlačený úderník pištole. Harry si uvedomoval aj to, že nábojnica leží celkom hore na štrku a prachu. Nik na ňu nešliapol, hoci tá ulička vyzerala dosť frekventovane. To mu naznačovalo, že tam nie je dlho.

Obzeral sa po niečom, čím by označil jej polohu, keď sa na miesto činu vrátil Edgar. V ruke mal kufor na náradie, čo prezrádzalo, že im nik na pomoc nepríde.

„Čo si našiel, Harry?“

„Deviatku Remington. Vyzerá čerstvá.“

„Aspoň niečo užitočné si odtiaľto odnesieme.“

„Možno. Čo vraveli na dispečingu?“

Edgar položil kufor na zem. Bol ťažký. Obsahoval všetko možné vybavenie, ktoré narýchlo pobrali z hollywoodskej policajnej stanice, keď sa dozvedeli, že v teréne si musia vystačiť sami.

„Spojil som sa s ním, ale velenie to jednoznačne zamietlo. Všetci už majú kopec vlastnej roboty. Sme v tom celkom sami, partner.“

„Nepríde ani koroner?“

„Presne tak. Miesto neho príde akurát tak vozidlo Národnej gardy. Veď vieš – na prevoz pechoty.“

„To nemyslíš vážne! Oni ju chcú odviezť na korbu?“

„A nielen to. Už máme ďalší výjazd. Spečenú mŕtvolu. Hasiči ju našli vo vypálenej mexickej reštike na MLK.“

„Doriti! Veď sme sotva prišli!“

„Veru tak. Sotva sme prišli a sme bližšie k MLK ako všetci ostatní. Preto máme bleskovo skončiť a svišťať na nové miesto činu.“

„Lenže my sme tu ešte neskončili. Ani zďaleka.“

„S tým nič nenarobíš, Harry.“

Bosch sa zaľal.

„Nikam nejdem. Je tu priveľa práce, a keby sme sa sem mali vrátiť o týždeň alebo kedy, prideme o miesto činu. To nemôžeme dopustiť.“

„Nemáme na výber, partner. My tu nevelíme.“

„Kurva!“

„Dobre. Vieš čo? Dajme tomu ešte pätnásť minút. Nafoťme miesto činu, zaistíme hližňu, uložíme telo na korbu a presunieme sa ďalej. Keď sa to tu skončí, aj tak pôjdeme naspäť do Hollywoodu, a tento prípad ostane tu. Toto je rajón Sedemdesiatej siedmej. Bude to ich problém.“

Boschovi bolo jedno, čo bude neskôr – či prípad dostanú detektívi zo 77. divízie, alebo niekto iný. Záležalo mu iba na tom, čo videl pred sebou. Žena menom Anneke odkiaľsi zďaleka tu ležala mŕtva a on chcel vedieť, kto a prečo jej to urobil.

„Kašlem na to, či to bude prípad,“ vyhlásil. „O to tu teraz nejde.“

„Harry, to nemá zmysel,“ nástojil Edgar. „Určite nie teraz, v tomto bordeli, čo všade panuje. Momentálne nezáleží absolútne na ničom, chápeš? Mesto sa vymklo spod kontroly. Nemôžeš čakať, že...“

Vzdych preľala nečakaná dávka z automatickej zbrane. Edgar sa hodil na zem a Bosch sa inštinktívne pricapil o stenu bazára. Odletela mu pritom helma. Nasledovalo niekoľko ďalších dávok od gardistov, kým streľbu nezastavil krik.

„Zastaviť paľbu! Zastaviť paľbu! Zastaviť paľbu!“

Streľba stíchla a do uličky vbehol seržant Burstin, ktorý ich púšťal cez zátarasu. Harry videl, ako sa Edgar pomaly

dvíha zo zeme. Zdalo sa, že mu nič nie je, no pozeral sa na Harryho akosi divne.

„Kto začal?“ vrieskal seržant. „Kto vystrelil prvý?“

„Ja,“ priznal sa jeden z mužov v uličke. „Myslím, že som na streche videl zbraň.“

„Kde, vojak? Na akej streche? Kde bol ten ostreľovač?“

„Tam.“

Strelec ukázal na strechu obchodu s pneumatikami.

„Doboha!“ jačal seržant. „Nestrieľať, kurva! Tú strechu sme vyčistili! Nie je tam nik, iba my! Naši ľudia!“

„Pardon, pane. Videl som...“

„Synak, ja ti zvysoka seriem na to, čo si videl! Ak kvôli tebe príde o krk niektorý z mojich ľudí, osobne ti odstrelím hlavu!“

„Áno, pane. Je mi to ľúto, pane.“

Bosch vstal. V ušiach mu zvonilo a nervy mal na prasknutie. Nečakaný výbuch streľby z automatických zbraní preňho nebol ničím novým, no bežnou súčasťou jeho života bol naposledy pred takmer dvadsiatimi piatimi rokmi. Našiel si helmu, zdvihol ju zo zeme a nasadil si ju na hlavu.

Seržant Burstín prešiel k nemu.

„Pokračujte v práci, detektívi. Ak ma budete potrebovať, som na severnom okraji. Pre pozostatky už ide auto. Pokiaľ viem, máme poskytnúť aj eskortu na ďalšie miesto vášho nasadenia – k ďalšej mŕtvole.“

Potom rázne odišiel.

„Kristepane, veril by si tomu?“ spýtal sa Jerry. „Ako Púštna búrka alebo čo. Vietnam. Doriti, čo tu vlastne robíme?“

„Svoju prácu,“ odvetil Bosch. „Ty zakresli miesto činu, ja zapracujem na tele a spravím fotky. Pohyb.“

Čupol si a otvoril kufor s náradím. Tú nábojnicu chcel vyfotografovať, skôr ako ju uloží do vrecúška na dôkazy. Edgar však zatiaľ neskončil. Príval adrenalínu zo streľby v ňom ešte nepominul. Keď bol nabudený, vždy veľa rozprával. Až priveľa.

„Harry, uvedomuješ si vôbec, čo si spravil, keď ten vidlák spustil paľbu?“

„Áno. Pratal som sa z cesty ako všetci.“

„Nie, Harry. Chránil si telo. Videl som to. Chránil si Snehulienku, akoby ešte žila.“